

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-110)

Dec (1) / 2011

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....18
6. திருவிருத்தம்.....28

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 87)

526. ஸ்வாபாவ்ய:

தன்னுடைய சொத்தாக உள்ள அடியார்களால் எப்போதும் த்யானிக்கப்பட்டபடி உள்ளவன் (பாவிக்கப்பட்டபடி உள்ளவன்) என்பதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். அதாவது, ப்ரணவம் என்னும் மந்த்ரம் கொண்டு தன்னுடைய சொத்துக்களான ஆத்மாக்கள் தன்னை வழிபடும்படியாக, தான் ஸ்வாமியாக நிற்பவன் என்று கருத்து. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- விஷ்ணுதத்வம் - ஸ்வ உஜ்ஜீவந இச்சா யதி தே ஸ்வஸத்தாயம் ஸ்ப்ருஹா யதி ஆத்மதாஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவம் ச ஸ்தா ஸ்மர - உன்னுடைய வாழ்க்கை மற்றும் ஸ்வரூபத்தின் இருப்பு ஆகியவற்றில் நீ ஆசைப்பட்டாய் என்றால், உன்னுடைய ஆத்மா ஸ்ரீஹரிக்கு அடிமையானது என்றும், அவனே உனக்கு எஜமானன் என்றும், இது இயற்கையாகவே உள்ள உறவு என்றும் எப்போதும் எண்ணியபடி இருப்பாயாக.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-17) - நாந்யோ ஹேதுர்வித்யதே ஈசநாய - ஸர்வேச்வரன் இந்த உலகின் எஜமானனாக உள்ளதற்கு வேறு காரணம் ஏதும் இல்லை.

அவன் எஜமானன், அனைத்து ஆத்மாக்களும் அவனது அடிமைகள் என்னும் ஸம்பந்தம் நித்யமாகவும் இயற்கையாகவும் உள்ளதாகும்.

527. ஜிதாமித்ர:

மேலே கூறப்பட்ட பரமரஹஸ்யத்தின் பொருளை அரிய இயலாமல் தடுக்கின்ற ஜீவன்களின் விரோதிகளாக உள்ள அஹங்காரம், மமகாரம் ஆகியவற்றை

நீக்குபவன். தனது அடியார்களின் நன்மைக்காக இந்த விரோதிகளை போக்கடிக்கிறான்.

- கீதை (3-37) - காம ஏஷ க்ரோத ஏஷ ரஜோகுணஸமுத்பவ: - காமம், க்ரோதம் போன்றவை ரஜோ குணத்தால் ஏற்படுகின்றன.
- கீதை (3-43) - ஜஹி சத்ரும் மஹாபாஹோ காமரூபம் துராஸதம் - அர்ஜுனா! காமம் என்னும் வடிவில் உண்டாகும் இந்த சத்ருவிற்கு முடிவை உண்டாக்குவாயாக.

528. ப்ரமோதந:

தன்னுடைய ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களை, அவர்கள் முதலில் தன்னை அநுஸந்திக்கும்போதே, அவர்களுக்கு மகிழ்வை உண்டாக்குபவன். இதனால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான்.

குறிப்பு: திருநாமங்கள் 529 முதல் 538 முடிய கபிலமூர்த்தியை வர்ணிக்கிறது

529. ஆநந்த:

தைத்திரீய ஆநந்தவல்லியில் அளவிடுவதற்காக ஆராயப்பட்ட, எல்லையற்ற ஆநந்தம் கொண்டவன். வாக்கிற்கும், மனதிற்கும் எட்டாத ஆநந்தம் கொண்டவன் ஆவான்.

530. நந்தந:

இப்படியாக உள்ள தன்னுடைய ஆனந்தத்தை (தனக்கு நிகரான ஆனந்தம்), முக்தி பெறுகின்ற சேதனர்களுக்கு அளித்து, அவர்களை மகிழ்ச் செய்பவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- தைத்திரீய ஆநந்தவல்லீ (7) - ஏஷ ஹி ஏவாநந்தயாதி - அவன் மட்டுமே ஆனந்தம் அளிக்கிறான்.

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-3-32) - ஏதஸ்யைவாநந்தஸ்ய அந்யாநி பூதாநி மாத்ராம் உபஜீவந்தி - ஆனந்தரூபமாக உள்ள இவனுடைய மிகவும் சிறிய அம்சத்தை மட்டுமே அடைகின்ற உயிர்கள் மிகவும் ஆனந்தம் கொள்கின்றன.

531. நந்த:

இப்படியாக எல்லையற்றதாக உள்ள அனுபவிப்பவர்களாலும், அனுபவிக்கப்படும் வஸ்துக்களாலும், அனுபவிப்பதற்கான உபகரணங்களாலும் எப்போதும் சூழப்பட்டபடி உள்ளவன்.

532. ஸத்யதர்மா

இப்படியாகத் தன்னை அண்டியே நிற்பவர்களை, ஆரம்பம் முதல் இறுதிவரை சரியான வழியில் நடத்திச் செல்வதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். ஸத்யம் என்பதைத் தனது செயல்பாடாக வைத்துள்ளவன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 110)

மேலும் ப்ரத்யக்ஷ ஞானம் என்பது தன்னால் அறியப்படும் விஷயங்களாக உள்ள கடம் போன்ற பொருள்களை, தான் உள்ளபோது (அதாவது கண்களால் பார்க்கப்படும்போது மட்டும்) மட்டுமே அந்தப் பொருள்கள் இருப்பதாக உணர்த்துகிறது; எப்போதும் அந்தப் பொருள்கள் அங்கு உள்ளன (நமது பார்வையை அகற்றிய பின்னர், அந்தப் பொருள் அந்த இடத்தில் இருந்தாலும் இருக்கலாம், இல்லாமலும் போகலாம்) என்பதை அறிவிப்பதில்லை. ஆகவே ப்ரத்யக்ஷ ஞானம் மூலம் கடம் என்பது அதற்கு முன்பு (நம்மால் காணப்படுவதற்கு முன்பு) இருந்ததா, காணப்பட்ட பின்னர் இருக்குமா என்பதை நம்மால் அறிய இயலாது. இவ்விதம் நம்மால் ஏன் அறிய இயலவில்லை என்றால், அந்த ஞானம் என்பது காலத்தினால் அளவுபடுத்தப்பட்டதால் ஆகும். ஆனால் கடம் போன்றவற்றை அறிவதை விஷயமாகக் கொண்ட அந்த ப்ரத்யக்ஷஞானம் என்பது அனைத்துக் காலத்திலும் உள்ளதாக (நித்யமாக அல்லது காலத்தால் அளவுபடுத்தப்படாத ஒன்றாக) நாம் கொண்டால், அந்த ஞானத்தின் விஷயமாக உள்ள கடம் போன்ற பொருள்களும் நித்யமாக (எப்போதும் உள்ளதாக) உள்ளன என்றே கூறப்படவேண்டும். இவ்விதம் தானாகவே வெளிப்படும் ஞானம் என்பது நித்யமாக உள்ளது என்று அறியப்பட்டால், அது நித்யம் என்றே ஆகிறது. ஆனால் இவ்விதம் நம்மால் காணப்படுவதில்லையே! இவ்விதம் அநுமானம் போன்ற பலவிதமான ஞானங்கள் நித்யமாக அறியப்பட்டால், அவை தங்களது விஷயங்களையும் எப்போதும் அறிவித்தபடி உள்ளன என்றாகிறது. ஆகவே அந்த ஞானங்களும் காலத்தால் அளவுபடாதவையாக, நித்யமாக உள்ளன என்றாகிறது; ஏன் என்றால் ஞானத்தால் உணரப்படும் விஷயங்கள் அனைத்தும் அதற்கு ஏற்றபடியான ஸ்வரூபத்தைக் கொண்டுள்ளதால் ஆகும்.

தன்னால் அறியப்படக்கூடிய விஷயம் என்று ஏதும் இல்லாமல் எந்த ஞானமும் இல்லை (ஞானம் என்றால் அதன் மூலம் ஏதாவது அறியப்படவேண்டும். எதனையும் அறிய இயலவில்லை என்றால், அந்த ஞானமும் இல்லை என்று பொருள்); இப்படிப்பட்ட ஞானத்தை (தன்னால் எதனையும் வெளிப்படுத்த இயலாத ஞானத்தை) நாம் பார்ப்பதில்லை. “விஷயங்களை வெளிப்படுத்தவல்ல ஸ்வபாவம் கொண்டுள்ளன” என்ற தன்மை உள்ளதால் அல்லவோ ஞானத்திற்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசத்தன்மை உள்ளது என்று உங்களால் (பூர்வபகஷி) ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது! ஆகவே எந்தப் பொருளையும் வெளிப்படுத்தவல்ல ஸ்வபாவம் இல்லை என்றால் ஞானத்திற்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசத்தன்மை (தன்னையே தான் வெளிப்படுத்துதல்) என்பதும் ஏற்படாது. இவ்விதம் ஆனதாலும் (ஸ்வயம் ப்ரகாசத்தன்மை இல்லை என்றானபோது), அனுபவம் என்பது மற்ற எந்தவிதமான அனுபவத்தாலும் அறியஇயலாது என்று ஆனதாலும், அந்த ஞானம் என்பது இல்லாத ஒன்றாகவே ஆகிவிடுகிறது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 110)

சேஷத்வ அநுஸந்தானம் மட்டுமே உபாயம் என்பது கண்டிக்கப்படுதல்

மூலம் - இவ்விடத்திலே சிலர் சாஸ்த்ரார்த்த தத்த்வம் தெளிந்தபோதே சேஷத்வாநுஸந்தானம் பண்ணினானன்றோ?

ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்சா யதி தே ஸ்வஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யதி
ஆத்மதாஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவம் ச ஸதா ஸ்மர

என்றதுவும் பரமபுருஷார்ய ததுபாயங்களை வேண்டியிருந்தாயாகில் நீ தாஸனாய் ஈச்வரன் ஸ்வாமியாயிருக்கிறது ஸ்வபாவ ஸித்தம் என்று தத்துவத்திலே தெளிவோடே வர்த்தியென்றபடியன்றோ? ஆனால் இப்போது ஆத்ம ஸமர்ப்பணமென்று ஒரு விதேயமுண்டோ என்று சொல்லுவார்கள். இதுவும் வாக்யஜந்ய ஜ்ஞாநமாத்ரத்தாலே மோக்ஷமென்கைபோலே அநாதரணீயம்.

ஜித கௌஸ்துப செளர்யஸ்ய ஸம்ராஜ: ஸர்வபாப்மநாம்
சிஷ்டம் ஹ்யாத்ம அபஹாரஸ்ய நிஷ்க்ருதி: ஸ்வபரார்பணம்
பரசேஷத்வ தீமாத்ரம் அதிகாரி விசேஷகம்
பச்சாதாத்ம அபராஹஸ்ய நிரோதாய ச கல்பதே

சேஷத்வாதிவிசிஷ்டமான ஆத்ம தத்த்வத்தைச் சாஸ்த்ரத்தாலே தெளிந்தவனுக்கு அதிகார விசேஷத்தோடும், பரிகர விசேஷத்தோடும், பலஸங்கல்ப விசேஷத்தோடும் கூடி சேஷத்வ ப்ரதிஸந்தாநகர்ப்பமான ஸ்வாத்மரக்ஷா பரந்யாஸமிநே அநாத்யபராதமூல நிக்ரஹ நிவ்ருத்திக்கு உபாயமாக விதிக்கப்படுகிற ஆத்ம ஸமர்ப்பணம். தத்த்வ ஜ்ஞாநத்தாலே மோக்ஷமென்கிற இதுவும் ஓர் உபாயாநுஷ்டாநத்தை முன்னிட்டென்னுமிடம் பஜஸ்ய மாம், மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ இத்யாதி விதிபலப்ராப்தம்.

விளக்கம் - ஒரு சிலர் கூறுவது, “ஒரு மனிதன் சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட தத்துவங்களை அறிந்தான் என்றால், தான் எம்பெருமானுடைய அடிமை என்னும் ஸம்பந்தத்தைப் அவன் புரிந்து கொண்டவன் ஆகிறான் அல்லவோ?” என்று கூறுவர். ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம் - ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்சா யதி தே ஸ்வஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யதி ஆத்மதாஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவம் ச ஸதா ஸ்மர - உன்னுடைய உயர்ந்த வாழ்க்கை மற்றும் உன்னுடைய இருப்பு ஆகியவற்றில் உனக்கு விருப்பம் இருந்தால் ஸர்வேச்வரன் ஸ்வாமியாக உள்ளதையும், நீ உன்னுடைய ஸ்வபாவமாகவே அவனது தாஸனாக உள்ளதையும் எப்போதும் சிந்தித்தபடி இருப்பாயாக - என்றது காண்க; இந்த ச்லோகத்தின் பொருள், “நீ உன்னுடைய உயர்ந்த புருஷார்த்தங்களையும், அவற்றை அடையும் உபாயங்களையும் விரும்பினாய் என்றால் நீ ஸர்வேச்வரனின் தாஸன் என்பதையும், அவனே எஜமானன் என்பதையும், இந்த ஸம்பந்தம் இயற்கையாகவே உள்ளது என்பதையும் அறியவேண்டும்”, என்பதே ஆகும் அல்லவோ? அவர்கள் மேலும் கேட்பது, “இப்படி உள்ளபோது, இவ்விதமாக உள்ள ஸம்பந்தம் பற்றி சிந்தித்தபடி உள்ளதைக் காட்டிலும், ஆத்மஸமர்ப்பணம் என்பதான விதி தனியாக உள்ளதோ?”, என்பதாகும். ச்ருதி வாக்கியங்களைப் பற்றிய ஞானம் உண்டானாலே மோசஷம் கிட்டிவிடும் என்று கூறும் அத்வைத வாதங்களைப் போன்று, இவர்களின் வாதமும் தள்ளப்பட வேண்டியதே ஆகும். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ஜித கௌஸ்துப சௌர்யஸ்ய ஸம்ராஜ: ஸர்வபாப்மநாம் சிஷ்டம் ஹ்யாத்ம அபஹாரஸ்ய நிஷ்க்ருதி: ஸ்வபரார்பணம் - ஸர்வேச்வரனுக்குச் சொந்தமான கௌஸ்துபம் என்னும் இரத்தினத்தைத் திருடுவது போன்ற குற்றமாக உள்ளதும், அனைத்துவிதமான பாவங்களுக்கும் முதன்மையான பாவமாக உள்ளதும் ஆகிய ஆத்மாபஹாரம் (நான் சுதந்திரமானவன் என்னும் எண்ணம்) என்னும் பாவத்திற்கு ப்ராயச்சித்தமாக, தன்னுடைய அனைத்து பொறுப்புகளையும் எம்பெருமானிடம் சமர்ப்பித்தல் என்பதே சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது அல்லவோ?
- பரசேஷத்வ தீமாத்ரம் அதிகாரி விசேஷகம் பச்சாதாத்ம அபராஹஸ்ய நிரோதாய ச கல்பதே - தான் ஸர்வேச்வரனுக்கு வசப்பட்டவன் என்பதான ஞானம் ஒருவனுக்கு முதலில் சரணாகதியின் அதிகாரத்தை அளிக்கிறது; அதன் பின்னர் அந்த எண்ணமானது ஆத்மாபஹாரத்தைத் தடுக்கும் சக்தியைக் கொண்டதாக உள்ளது.

ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமைப்பட்டதான ஆத்மதத்வம் குறித்து ஒருவன் சாஸ்த்ரம் மூலம் முதலில் அறிகிறான். இப்படியாகக் கிட்டிய அதிகாரம், ப்ரபத்திக்கான

அங்கங்கள், தனக்குக் கிட்டப்போகும் பலன் என்ன என்பது குறித்த ஞானம் போன்ற பலவற்றுடன் கூடியவனாக, தான் ஸர்வேவரனுக்குத் தாஸன் என்னும் எண்ணத்தைக் கொண்டவனாக, தன்னைக் காக்கும் பொறுப்பை ஸர்வேச்வரனிடம் ஒப்படைக்கிறான். எல்லையற்ற காலமாகச் செய்துவரும் அபராதங்களுக்கான தண்டனையிலிருந்து தப்ப உதவும் உபாயமாக உள்ள இந்தச் செயலே ஆத்மஸமர்ப்பணம் எனப்படுகிறது. தத்வஜ்ஞானம் மூலம் மோக்ஷம் கிட்டும் என்பதான இந்த வாதமும் ஒரு குறிப்பிட்ட உபாய அனுஷ்டானத்தை முன்னிட்டே கிட்டும் என்பதை கீதை (9-33) - பஜஸ்ய மாம் - என்னை உபாஸிப்பாயாக, கீதை (18-66) - மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ - என்னை மட்டும் சரணம் அடைவாய் - என்பதான வாக்கியங்களில் அறியலாம்.

மூலம் -

ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷோபதேசோ ஹி தத்பூர்வோபாஸநாதிநா
உபாஸநாதி ரூபாத்வா ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷோ விவக்ஷித:

சாஸ்த்ர ஜந்யமான சேஷத்வ ஜ்ஞாநமாத்ரம் நிவ்ருத்தி தர்மங்களான ந்யாஸோ பாஸநாதிகள் எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவாயிருக்கும். சேஷவ்ருத்திரூபமான கைங்கர்யமே முமுக்ஷுவுக்குப் புருஷார்த்த காஷ்டையாகையாலே சேஷத்வமறியாதே மோக்ஷோபாயம் அனுஷ்டிக்கை கடியாதிநே. சேஷத்வ ஜ்ஞாநமின்றிக்கே மோக்ஷார்த்தமாக விதித்த தர்மங்களை அநுஷ்டித்தானாகிலும் இத்தர்மங்கள் தாமே சேஷத்வ ஜ்ஞாநத்தையும் உண்டாக்கிப் பூர்ணாநுஷ்டாந முகத்தாலேயிநே மோக்ஷ ஹேதுவாவது. ஆகையால் இங்கு விதேயமான ஸ்மர்ப்பணம் சேஷத்வ ஜ்ஞாநமாத்ரமன்று. மற்று ஏதென்னில், சேஷத்வ ஜ்ஞாநாதியுத்தமான ஸ்வரக்ஷாபரந்யாஸம்.

வாக்யமாத்ரேண ஸித்தத்வாத் ஸித்தோபாய இஹோச்யதே
ப்ரபத்திரிதி வாத: அபி விதிநாத்ர விஹந்யதே

விளக்கம் - ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷோபதேசோ ஹி தத்பூர்வோபாஸநாதிநா உபாஸநாதி ரூபாத்வா ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷோ விவக்ஷித: - “தத்வஞானம் மூலம் மோக்ஷம் கிட்டும்” என்பதான கருத்தை இருவிதமாகப் பொருள் கொள்ளவேண்டும்; தத்வஞானம் மூலம் கிட்டுகின்ற உபாஸநம் மூலமாகவே மோக்ஷம் என்பது ஒருவிதம்; உபாஸநம் வடிவிலான ஞானம் மூலம் மோக்ஷம் என்பது மற்றொருவிதம் - என்று கொள்க. சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் பெறப்பட்ட ஞானமான “ஸர்வேச்வரனுக்குத் தாஸனாக உள்ள ஸம்பந்தம்” என்பது ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுவிக்கவல்லதும் மோக்ஷத்திற்கான உபாயமாக உள்ளதும் ஆகிய பரந்யாஸம்,

உபாஸனை போன்ற அனைத்திற்கும் பொதுவானதே ஆகும். அடிமையாக உள்ள ஒருவனுக்கு முக்கியமான பணி என்பது எஜமானனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யமே என்பதாலும், இதுவே அடையவேண்டிய புருஷார்த்தங்களின் எல்லையாக உள்ளதாலும், "நாம் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ளோம்" என்பதான உறவுமுறையை அறியாமல், எந்த மோஷு உபாயத்தையும் கைக்கொள்ள இயலாது. ஒருவன் இத்தகைய தாஸ்ய உறவுமுறையை அறியாமல் மோஷுத்திற்கான தர்மங்களை அவற்றின் விதிப்படி கைக்கொள்கிறான் என்று வைத்துக் கொள்வோம்; அப்படிக் கொண்டாலும் அவன் கைக்கொண்ட அந்த தர்மங்களே அவனுக்கு தாஸ்ய உறவுமுறை குறித்த ஞானத்தை உண்டாக்கி, அதன் மூலம் மோஷு உபாயத்தை அவனுக்கு பூர்ணமாக்கி விடுகின்றன. ஆக ஆத்மஸமர்ப்பணம் என்று விதிக்கப்பட்டது, வெறும் தாஸ்ய ஞானம் மட்டுமே அல்ல. வேறு என்ன என்றால், அத்தகைய தாஸ்ய ஞானத்துடன் கூடியதான, தன்னைக் காக்கும் பொறுப்பை அவனிடம் ஒப்படைக்கும் செயலே ஆகும். வாக்யமாத்ரேண ஸித்தத்வாத் ஸித்தோபாய இஹோச்யதே ப்ரபத்திரிதி வாத: அபி விதிநாத்ர விஹந்யதே - ப்ரபத்தி என்று சொல்லப்படும் ஞானத்தின் வகை என்பது "ஸர்வேச்வரனே சரணம்" என்னும் சாஸ்த்ரங்களின் அடிப்படையில் அமைந்த ஞான வடிவே ஆகும்; இதனால்தான் அந்த ப்ரபத்தி ஞானத்தை சாஸ்த்ரங்கள் ஸித்தோபாயம் என்று கூறுகின்றன.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 66)

207. ப்ராஹ்மண்யம் விலைச்சொல்லுகிறது வேதாத்யயநாதி முகத்தாலே பகவல்லாப ஹேது வென்று; அதுதானே யிழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாமிறே.

அவதாரிகை - இப்படி ஜந்மாதிகளாவரு முத்கர்ஷத்தில் பசையில்லையென்று சொல்லலாமோ சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ப்ராஹ்மண்யத்தை அத்யாதரம்பண்ணிச் சொல்லா நிற்கச்செய்தே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (ப்ராஹ்மண்யம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அனைத்து சாஸ்த்ரங்களும் அந்தணத்தன்மை என்பதை மிகவும் உயர்ந்த ஒன்றாகவே உரைக்கின்றன. இப்படி உள்ளபோது பிறவி போன்றவற்றால் வருகின்ற மேன்மை என்பது முக்கியத்வம் வாய்ந்தது அல்ல என்று கூறலாமா என்னும் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (விலை செல்லுகையாவது) விருப்பத்துக்கு விஷயமாய்ச் செல்லுகை. (வேதாத்யயநாதிமுகத்தாலே பகவல்லாப ஹேதுவாகையாவது) - "ஸர்வே வேதா யத்பத மாமநந்தி" என்றும், "வேதைச்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்ய:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஆராதந ஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்ய ஸ்வரூபத்தையும் பூர்வோத்தர பாகங்களாலே ப்ரதிபாதியா நின்றுகொண்டு, பகவதேகபரமாயிருக்கிற வேதத்தை, "ஸ்வாத்யாயோ உத்யேதவ்ய:" என்கிற விதிபரதந்த்ரனாய் அத்யயநம் பண்ணி, மீமாம்ஸாதிகளாலே ததர்த்த நிர்ணயம் செய்து, பகவதுபாஸநாதிகளிலே யிழிந்து பகவத் விஷயத்தைப் பெறுகைக்குறுப்பாகை. (அதுதானே யிழவுக் குறுப்பாகில்) என்றது - அந்த ப்ராஹ்மண்யந்தானே அஹங்கார ஹேதுவாய்க்கொண்டு, "மத்பக்தாந்

ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்யச் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத்” என்கிறபடியே, பகவத்யந்த நிக்ரஹஹேதுவான பாகவதாபசரத்தைப்பண்ணி பகவத் விஷயத்துக்கு அசலாய்ப்போகைக் குறுப்பாகி லென்றபடி. (த்யாஜ்யமாமிநே) என்று ப்ரஸித்தி தோற்ற வருளிச்செய்தது - யாதொன்று பகவல்லாபத்துக் குறுப்பு அது உபாதேயம்; யாதொன்று ததலாபத்துக் குறுப்பு அது த்யாஜ்யமாய்த்த பின்பு, இதுவு மிழவுக் குறுப்பானபோதே அப்படியாகக் குறையில்லை என்கிற நிச்சயத்தாலே.

விளக்கம் - “விலைச்செல்லுகை” என்றால் விருப்பத்திற்கு ஏற்றதாக உள்ளது என்று பொருள். “வேதாத்யநாதிமுகத்தாலே பகவல்லாப ஹேதுவாகையாவது” என்பது என்ன? கட உபநிஷத் - ஸர்வே வேதா யத்பத மாமநந்தி - அனைத்து வேதங்களும் எந்தப் பரம்பொருள் குறித்து முழங்குகின்றனவோ - என்றும், கீதை (15-15) - வேதைச்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்ய: - அனைத்து வேதங்களாலும் அறியப்படும் பரம்பொருளாக நானே உள்ளேன் - என்றும் கூறியபடி, வேதமானது பூர்வபாகத்தில் அனைத்து தேவதைகளின் அந்தர்யாமியாக ஸர்வேச்வரன் உள்ள தன்மையையும், உத்தரபாகத்தில் அத்தகைய ஸர்வேச்வரனின் தன்மை எத்தகையது என்றும் கூறுகிறது. இப்படியாக வேதங்கள் ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே கூறுவதாக உள்ளன. அப்படிப்பட்ட வேதத்தை - ஸ்வாத்யாயோ உத்யேதவ்ய: - வேதம் அத்யயனம் செய்யத்தக்கது - என்ற விதிக்கு ஏற்றபடி அத்யயனம் செய்து, மீமாம்ஸை மூலம் ஸர்வேச்வரனை உபாஸித்தல் போன்ற செயல்களில் ஈடுபட்டு என்று பொருள். “அதுதானே யிழவுக் குறுப்பாகில்” என்பது என்ன? வேதங்களால் கொண்டாடப்படும் அந்தணத்தன்மை என்பது அஹங்காரத்திற்குக் காரணமாகி, மத்பக்தாந் ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்யச் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத் - ஒருவன் வேத அத்யயனம் செய்தவன் என்றாலும் எனது அடியார்களை நிந்தித்தான் என்றால் அப்போதே சண்டாளன் ஆகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனின் சீற்றத்துக்குக் காரணமான பாகவத அபசாரத்தைச் செய்தவன் என்பதால், ஸர்வேச்வரனால் விலக்கப்படுவதற்குக் காரணமாக அமைந்துவிடுகிறது என்று கருத்து. “த்யாஜ்யமாமிநே” என்பது என்ன? அதாவது “த்யாஜ்யமாம்” என்று மிகவும் ப்ரஸித்தி பெற்ற கருத்து என்பது தோன்றும்படியாக அருளிச்செய்தது என்னவென்றால் - எது ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்குக் காரணமாக உள்ளதோ அது ஏற்கப்படக்கூடியது; எது அவனை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ளதோ அது தள்ளப்படத்தக்கது; அந்தணத்தன்மை என்பது ஸர்வேச்வரனை இழப்பதற்குக் காரணமாகிறது என்று நிலையில் அதனைக் கைவிடுவது சரியே - என்பதாகும்.

208. ஜன்ம வருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் பேற்றுக்கு மிழவுக்கு ம்ப்ரயோஜகம்.

அவதாரிகை - இப்படி உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாதிக ளிழவுக் குறுப்பாமாகில் அபக்ருஷ்ட ஜந்மாதிகள்தான் பேற்றுக் குடலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜந்ம வருத்தங்களினுடைய) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக உயர்ந்த பிறவி போன்றவை ஸர்வேச்வரனை இழப்பதற்குக் காரணமாகின்றன என்றால், அவற்றால் தாழ்ந்த பிறவிகள் ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்குக் காரணமாகுமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஜந்ம வருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் பேற்றுக்கு மிழவுக்கும் ப்ரயோஜகமன்று, அவற்றினுடைய அபகர்ஷமு மிவையிரண்டுக்கும் ப்ரயோஜக மன்றென்கை.

விளக்கம் - (இந்தச் சூர்ணைக்கு இரண்டுவிதமான வ்யாக்யானங்களை அருளிச்செய்கிறார்). பிறப்பு, ஆசாரம் (நல்ல ஒழுக்கம்) போன்ற பலவற்றின் உயர்த்தி என்பது ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கும் காரணமாக இருப்பதில்லை, அவனை அடைவதற்குத் தடையாக இருந்து அவனை இழப்பதற்கும் காரணமாக இருப்பதில்லை. இதே போன்று, அவற்றின் தாழ்வு என்பதும் இந்த இரண்டு நிலைகளுக்கும் காரணமாக இருப்பதில்லை என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, (இதில் ஜந்ம வருத்தாதி நியமமில்லை) என்பது (இழவுக்குறுப்பாமாகில் த்யாஜ்யமாமிறே) என்பதாகா நின்றீர்; இங்ஙனே சொல்லலாமோ, வேதாத்யயாநதி முகத்தாலே பகவல்லாபஹேதுவாகையாலே ஜந்ம வருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்குடலாகவும், அவற்றினுடைய வபகர்ஷம் அத்யயநாதிகளுக்கு அநர்ஹமாகையாலே இழவுக்குடலாகவும் கொள்ளவேண்டாவோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார், (ஜந்ம வருத்தங்களினுடைய) என்று தொடங்கி. அதாவது ஜந்ம வருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகமன்று, அவற்றினுடைய அபகர்ஷமும் இழவுக்கு ப்ரயோஜன மன்றென்கை. பேறிழவுகளாவன - பகவல்லாப ததலாபங்கள். (ப்ரயோஜகமாவது) பலிப்பிக்குமது. உத்க்ருஷ்ட ஜந்ம வருத்தங்களுடையவர்களில் சிலரிழப்பாரும்

சிலர் பெறுவாருமாகக் காண்கையாலும், அபக்ருஷ்ட ஜந்ம வருத்தங்களுடையவர்களிலு மப்படியே யிரண்டுவகையு முண்டாகக் காண்கையாலும் இவையிரண்டும் இரண்டுக்கும் ப்ரயோஜக மன்றென்னுமிடம் ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தமிறே.

விளக்கம் - அல்லது, (அடுத்த பொருளை அருளிச்செய்கிறார்) வேறு பொருள் உரைப்போம். “இதில் ஜந்ம வருத்தாதி நியமமில்லை” என்னும் 205வது சூர்ணையில் பாகவத அபசாரத்திற்குப் பிறப்பு மற்றும் ஆசாரம் ஆகியவற்றின் மூலம் உண்டாகும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் காரணமாகாது என்றும், “இழவுக்கு” என்னும் 207வது சூர்ணையில் அந்தணத்தன்மை என்பது ஸர்வேச்வரனை இழப்பதற்குக் காரணமாக இருந்தால் கைவிடத்தக்கது என்றும் உரைத்தீர்கள்; இப்படிக்கூறலாமா? பிறவி மற்றும் ஆசாரம் ஆகிய இரண்டும் வேத அத்யயனம் செய்வதற்கான தகுதியை உண்டாக்குவதால், அவை ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கான காரணமாக உள்ளன, ஆகவே அவை பேற்றுக்கு ஆதாரமாக உள்ளன; அவற்றின் தாழ்வு என்பது வேத அத்யயனம் செய்வதற்கான தகுதியை இழக்கச்செய்வதால், அவற்றின் தாழ்வு என்பது ஸர்வேச்வரனை இழப்பதற்கும் காரணமாகின்றன என்று கொள்ளவேண்டாமோ? இந்தக் கேள்விக்கான சமாதானத்தை அருளிச்செய்கிறார். இதற்கன பதிலாக இந்தச் சூர்ணையை அருளிச்செய்கிறார் என்று கருத்து. பிறவி மற்றும் ஆசாரம் ஆகியவற்றின் உயர்வு என்பது ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கான காரணம் அல்ல, அவற்றின் தாழ்வு என்பது ஸர்வேச்வரனை இழப்பதற்கும் காரணம் அல்ல என்று பொருள். இங்கு பேறு என்பது அவனை அடைதல், இழவு என்பது அவனை அடைய இயலாமல் இழத்தல் என்பதாகும். ப்ரயோஜகம் என்றால் இப்படியாக உள்ள அடைதல் மற்றும் இழத்தல் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமாக இருத்தல் என்பதாகும். உயர்ந்த பிறவி மற்றும் ஆசாரம் கொண்டவர்களில் சிலர் ஸர்வேச்வரனை அடைய இயலாமல் போவதையும், சிலர் அடைவதையும் காண்கிறோம்; இதே போன்று தாழ்ந்த பிறவி மற்றும் ஆசாரம் கொண்டவர்களில் சிலர் இப்படியாகவே இரண்டுவகையிலும் உள்ளதையும் காண்கிறோம். ஆகவே பிறவி மற்றும் ஆசாரம் என்பது ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கும், அடைய இயலாமல் போவதற்கும் காரணமாகாது என்பதைக் கண்கூடாகக் காணமுடிகிறது அல்லவோ?

209. ப்ரயோஜகம் பகவத் ஸம்பந்தமும் தத்ஸம்பந்தமும்.

அவதாரிகை - ஆனால் பேறிழவுகளுக்கு ப்ரயோஜகமாவதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரயோஜகம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலே உள்ளபடி உரைத்தால், அவனை அடைதல் மற்றும் அடைய இயலாமல் இழத்தல் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமாக எதுதான் உள்ளது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பகவல்லாபமாகிற பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகம், நாம் பகவ தநந்யார்ஹ சேஷபூதரென்றிருக்கையாகிற பகவத் ஸம்பந்தம்; தத்லாபமாகிற விழவுக்கு ப்ரயோஜகம், ததநந்யார்ஹ சேஷத்வ ஜ்ஞாநாபாவமாகிற தத்ஸம்பந்தாபாவ மென்றபடி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனை அடைதல் என்ற பேற்றுக்குக் காரணம் எதுவென்றால் “நாம் ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமையாக உள்ளவர்கள்” என்று இருக்கின்ற பகவத் ஸம்பந்தம் ஆகும். அவனை அடைய இயலாமல் உள்ள நிலைக்குக் காரணம் எதுவென்றால், “நாம் அவனுக்கு மட்டுமே அடிமைப்பட்டவர்கள் என்கிற ஞானம் இல்லாமல் இருத்தல்” என்பதான பகவத் ஸம்பந்தம் இன்மை என்பதே ஆகும்.

210. பகவத்ஸம்பந்த முண்டானா விரண்டு மொக்குமோ என்னில்.

அவதாரிகை - உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ஜந்மாக்களிருவார்க்கும் பகவத் ஸம்பந்தமுண்டானால் பாகவதத்வ ஸாம்யமன்றோ உள்ளது, அத்தோடே ஜந்மோத்கர்ஷ முடையவன் மற்றையவனைப்பற்ற விசிஷ்டனன்றோவென்று நினைத்துப் பண்ணுகிற ப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறார்.

விளக்கம் - உயர்ந்த பிறவி, ஆசாரம் போன்றவற்றை உடையவன் மற்றும் அவற்றால் தாழ்ந்தவன் ஆகிய இருவருக்கும் பகவத் ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டவுடன், அவர்கள் இருவருக்கும் பாகவதர்கள் என்ற ஒற்றுமை ஏற்படுகின்றது அல்லவோ? இவ்விதம் கொள்ளும்போது, பாகவதனாகவும் உள்ளான் மற்றும் பிறப்பிலும் உயர்ந்தவனாக உள்ளான் என்றுள்ள ஒருவனுக்கு, மற்றவனைக் காட்டிலும் சிறப்பு

உள்ளது என்று அல்லவோ ஆகிறது? இப்படிப்பட்ட எண்ணம் காரணமாக உண்டாகும் கேள்வியைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பகவத் ஸம்பந்தமுண்டானா விரண்டுமொக்குமோ வென்னில்) என்று, (இரண்டும்) என்று உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ஜந்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - "இரண்டும்" என்பதன் மூலம் உயர்ந்த பிறவி மற்றும் தாழ்ந்த பிறவு ஆகிய இரண்டும் கூறப்பட்டது.

211. ஒவ்வாது.

அவதாரிகை - ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை அபக்ருஷ்டமாகவும், அபக்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும் திருவுள்ளம் பற்றி, அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாகக் கேள்வியை எழுப்பியவன் உயர்ந்ததாக எண்ணியதைத் தான் (ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர்) தாழ்வானதாகவும், அவன் தாழ்வாக எண்ணிய ஒன்றை தான் உயர்ந்ததாகவும் தனது திருவுள்ளத்தில் கொண்டவராக, பதில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஒவ்வாது) என்று.

விளக்கம் - ஒத்தது ஆகாது என்கிறார்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 76)

1-5-10. சார்ந்த விருவல் வினைகளும் சரித்து மாயப் பற்றறுத்து

தீர்ந்து தன்பால் மனம்வைக்கத் திருத்தி வீடு திருத்துவான்

ஆர்ந்த ஞானச் சுடராகி யகலம் கீழ்மே லளவிறந்து

நேர்ந்து வருவா யருவாகு மிவற்றி னுயிராம் நெடுமாலே.

பொருள் - பரிபூர்ணமாக விளங்குகின்ற ஞானத்தில் ஒளியாகி; பக்கவாட்டிலும், கீழும் மேலும் என்றுள்ள பத்து திசைகளின் அளவு அனைத்தையும் கடந்தவனாக; மிகவும் ஸுகூடமமாக உள்ள சித் மற்றும் அசித் ஆகியவற்றின் அந்தராத்மாவாக; என்னிடம் எல்லையற்ற வாத்தஸல்யம் கொண்டவனாக; என்னுடன், எப்போதும் என்னைவிட்டு அகலாமல் நின்று, புண்ணியம் மற்றும் பாவம் ஆகியவற்றால் என்னைச் சூழ்கின்ற இருவிதமான கர்மங்களையும், அவற்றின் வினைப்பயன்களையும் ஏதும் மிஞ்சாமல் தள்ளுபவனாக; அறியாமையை ஏற்படுத்தவல்ல புலன் விஷயங்களை நீக்குபவனாக; மற்ற எதிலும் நாட்டம் கொள்ளச் செய்யாமல், தனக்கு மட்டுமே உரியவனாக நான் உள்ளபடியும், தன்னிடத்தில் மட்டுமே எனது மனதை வைக்குபடியும் என்னைத் திருத்தி ஏற்றுக் கொள்பவனாக - இப்படியாக உள்ள ஸர்வேச்வரன், எனக்கு அளிக்கத் தயாராக வைத்துள்ள பரமபதத்தை நன்றாக அலங்கரித்து வைப்பான்.

அவதாரிகை - இவரை இப்படி இசைவித்துவைத்து, ஒரு புதுமை செய்ய வேண்டாதபடியான பரமபதத்தைக் கோடிக்கத் தொடங்கினான்.

விளக்கம் - இப்படியாக இவரைத் தன்பக்கம் சேர்த்துக் கொண்ட அவன், “நான் அயோக்யன்” என்று கூறி விலகிச் செல்ல இயலாத இடமாக உள்ளதும், எந்தவிதமான புதுமைகளும் செய்யவேண்டாமல் இருப்பதும் ஆகிய பரமபதத்தை இவருடைய வருகைக்காக அலங்கரிக்கத் தொடங்கினான்.

வ்யாக்யானம் - (சார்ந்த இரு வல் வினைகளும் சரித்து) - “திலதைலவத் தாருவஹ்நிவத்” என்கிறபடியே பிரிக்கவொண்ணாதபடி பொருந்திக் கிடக்கிற புண்யபாபரூப கர்மங்களையும் சரித்து, ஸர்வசக்தியான தான் போக்குமன்றும் போக்கவொண்ணாதபடி சதசாகமாகப் பணைத்த வினைகளை,விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே போக்கி. (மாயப் பற்றறுத்து) ருசிவாஸனைகளையும் கழித்து. (தீர்ந்து) தான் க்ருதக்ருத்யனாய் என்னுதல்; அன்றிக்கே, (தீர்ந்து தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி) “அல்லேன்” என்று அகலாதே தனக்கே தீர்ந்து, தன்பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்கும்படி திருத்தி. (வீடு திருத்துவான்) கலங்காப் பெருநகரத்துக்கும் ஒரு புதுமை பிறப்பியாநின்றான். (ஆர்ந்த ஞானச்சுடராகி) பரிபூர்ண ஜ்ஞாநப்ரபனாய். (அகலம் கீழ்மேல் அளவிறந்து) பத்து திக்கிலும் வ்யாபித்து. (நேர்ந்த உருவாய் அருவாகும் இவற்றினுயிராம்) அதிஸூக்சுமமான சேதநா சேதனங்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கிற. அன்றிக்கே, நேர்ந்த - கிட்டின; அதாவது ப்ரத்யக்ஷ பரித்ருஷ்டமான ப்ரக்ருத்யாத்மாக்களுக்கும் ஆத்மாவாய் என்றுமாம். (நெடுமால்) இப்படியிருக்கிற நெடுமால் வீடு திருத்துவானானான். வ்யாப்தியும் இவரைப் பெற்றபின்பு புதுக்கணித்தது என்னுதல்; அன்றியே, ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்து ஊரை வளைவாரைப்போலே, இவரைத் திருத்துகைக்காக வ்யாப்தனாயிருந்தான் என்னுதல். (நெடுமாலே) முனியே நான்முகனளவும் அவன் பண்ணின உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. அவன் தெளிந்துவந்து கொடுபோகப்பற்றாமே கூப்பிடுகிறாரிறே நடுவெல்லாம்.

விளக்கம் - (சார்ந்த இரு வல் வினைகளும் சரித்து) - ஸ்ரீரங்ககத்யத்தில் - திலதைலவத் தாருவஹ்நிவத் - எள்ளில் இருந்து பிரிக்கமுடியாத எண்ணெய் போன்றும், மரக்கட்டையில் இருந்து பிரிக்க இயலாத நெருப்பு போன்றும் - என்று

கூறுவதற்கு ஏற்ப, பிரிக்க இயலாதபடியாகப் பொருந்தியுள்ள புண்ணியம் மற்றும் பாவம் என்ற வடிவில் உள்ள கர்மங்களை நீக்கி. ஸர்வசக்தியான இவன் இந்த வினைகளைப் போக்க எண்ணும் நேரத்தில், அவனாலும் போக்க இயலுமோ என்று சந்தேகம் கொள்ளும்படியாக நூறு கிளைகளாகப் பிரிந்த மரம் போன்றுள்ள பல வினைகள். அவற்றை, வலிமை மிகுந்தவர்கள் எத்தனை நீண்ட சுவராக இருந்தாலும் எளிதாகச் சரித்துவிடுவது போன்று, போக்குகிறான். (மாயப் பற்றறுத்து) - அந்த வினைகள் சேதனை வஞ்சித்து உலக விஷயங்களில் சிக்க வைப்பதால் மாயப்பற்று எனப்படுகின்றன; அவற்றை அதன் ருசி மற்றும் வாஸனை ஆகிய இரண்டுடன் நீக்கி. (தீர்ந்து) - இதற்கு இரண்டுவிதமாகப் பொருள் உரைக்கலாம். தான் செய்யவேண்டியது அனைத்தும் செய்து முடித்தவனாக நின்றான் என்பது ஒரு பொருள். அல்லது, (தீர்ந்து தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி) “நான் அயோக்யன்” என்று எண்ணி ஆழ்வார் அகன்று செல்லாமல், தனக்காகவே அவர் இருக்கும்படி, தன் பக்கம் மட்டுமே ஆழ்வார் தனது மனதை நிலையாக வைக்கும்படிச் செய்து. (வீடு திருத்துவான்) - கலங்காப் பெருநகரம் என்றால் மாற்றம் ஏதும் அடையாத பரமபதம். மாற்றமே அடையாத அந்தப் பரமபதத்தை இவர் வருவதற்காகப் புதுப்பித்தான் என்று கருத்து. (ஆர்ந்த ஞானச்சுடராகி) - பரிபூர்ணமான ஞானம் கொண்டவனாக. (அகலம் கீழ்மேல் அளவிறந்து) - ஸூக்ஷ்மமாக உள்ள சித் மற்றும் அசித் ஆகியவற்றில் பரவி நின்றபோதும், பத்துத் திசைகளிலும் வ்யாபித்து நிற்பவன். (நேர்ந்த உருவாய் அருவாகும் இவற்றினுயிராம்) - மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாக உள்ள சேதனம் மற்றும் அசேதனம் ஆகிய அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ள அல்லது ப்ரத்யக்ஷமாக இங்கு தென்படக்கூடிய அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் ஆத்மாவாக உள்ளவன். (நெடுமால்) - அனைத்தையும் நியமிக்கும் ஸர்வாதிகன். ஆழ்வாரிடம் மிகுந்த மயக்கம் கொண்டவன். மேலே உள்ளபடி இருக்கின்ற அவன் பரமபதத்தை அலங்கரிப்பவன் ஆனான். “சார்ந்த” என்று தொடங்கி “மனம் வைக்கத்திருத்தி” என்பது முடிய உள்ள வரிகளின் மூலம் ஆழ்வாரைத் தன்பக்கம் நிலைநிற்குமாறு திருத்தினான் என்பது கூறப்பட்டது; அதன் பின்னர் “ஆர்ந்த ஞானச்சுடராகி” என்று தொடங்கி “நெடுமால்” என்பது முடிய உள்ள வரிகளில் இவருக்காகப் பரமபதத்தைப் புதுப்பித்தவன் ஆனான் என்பது கூறப்பட்டது - இதனை இவ்விதம் பொருள் கொண்டவராக “ஸர்வேச்வரனின் எங்கும் பரவியபடி உள்ள நிலையானது இவரைப் பெற்ற பின்னரே முழுமை அடைந்து அழகு பெற்றது” என்கிறார். [அதாவது, இவரைப் பெறவில்லை என்றால், எங்கும் ஸர்வேச்வரன்

பரவி உள்ளான் என்னும் கருத்து, இவரிடம் அவன் பரவி நிற்காத காரணத்தால் முரணாகிவிடும் அல்லவோ]. இவ்விதம் பொருள் கொள்ளும்போது “தீர்ந்து” என்பதற்கு “தனக்காகவே தீர்ந்து” என்று பொருள். அல்லது “என்னைத் தன்பக்கம் சேர்ந்துக் கொள்வதற்காகவே ஆர்ந்தஞானம் என்று தொடங்கி, இவற்றின் உயிரான நெடுமால், சார்ந்த இரு வல்வினைகளும் என்று தொடங்கி, தன்னிடம் மனம் வைக்கத் திருத்தி, தீர்ந்து, வீடு திருத்துவான் ஆனான்” என்று வரிசைப்படுத்திக் கொண்டால் - ஒருவனைப் பிடிப்பதற்காக ஊரையே வளைத்துக் கொண்டு நிற்பது போன்று எங்கும் பரவி நின்றான் என்று கொள்ளலாம். இவ்விதம் கொண்டால் “தீர்ந்து” என்பது செய்யவேண்டிய அனைத்தையும் செய்துவிட்டு நின்றான் என்ற பொருள் தரும். (நெடுமாலே) - இந்தத் திருவாய்மொழியின் இறுதியிலேயே ஸர்வேச்வரன் இவருக்காகப் பரமபதத்தை அலங்கரித்து அங்கு அழைத்துக் கொள்ளத் திருவுள்ளம் கொண்டான் என்றால், இந்தத் திருவாய்மொழியை இவர் முழுவதுமாக முடிக்கும்படிச் செய்து, உலகிற்கு மிகவும் பெரிய உபகாரத்தைச் செய்தவன் என்பது எவ்விதம் ஏற்பட்டது என்று கேட்கலாம். அதாவது ஈச்வரன் இவரிடம் உள்ள அன்பின் மிகுதி காரணமாகப் பரமபதத்தை அலங்கரித்தான்; ஆனால் அதில் காலதாமதம் ஏற்பட்டது; அந்தத் தாமதத்தை பொறுக்க இயலாமல் இவர் “முனியே நான்முகனே” என்று இறுதியான திருவாய்மொழியில் அழைக்க, நடுவில் உள்ள அத்தனையும் உலகின் உபகாரமாக அமைந்தன. சரி! இவரோ அனைத்தும் அறிந்தவர்; ஆகவே, தனக்காகச் ஸர்வேச்வரன் பரமபதத்தை அலங்கரிக்கும் செயலில் ஈடுபட்டுள்ளான், அதனால்தான் தாமதம் ஆகிறது என்று இவர் அறிவார்; அப்படி உள்ளபோது அவனை அழைத்தது ஏன் என்று கேட்கலாம். இவருடைய திருமேனி மீது அவனுக்கு ஏற்பட்ட ஆசை காரணமாக அவன் செய்வது அறியாமல் நிற்கிறான், அவனைச் சுயநினைவிற்கு கொண்டு வருவதற்காக இந்தத் திருவாய்மொழி தொடங்கி, இறுதித் திருவாய்மொழி முடிய பலவிதமாக அழைக்கிறார்; அவன் மயக்கம் தெளியாமல் உள்ளதால் இறுதியில் சற்றே உரத்த தொனியில் “முனியே நான்முகனே” என்று அழைக்கிறார். “நடுவெல்லாம்” என்றால் முந்நீர்ஞாலம் போன்ற திருவாய்மொழிகளில் இவ்விதம் அழைக்கிறார் என்று பொருள்.

1-5-11. மாலே! மாயப் பெருமானே! மாமாயனே! யென்றென்று
மாலே யேறி மாலருளால் மன்னு குருகூர்ச் சடகோபன்
பாலேய் தமிழர் இசைகாரர் பத்தர் பரவு மாயிரத்தின்
பாலே பட்ட இவைபத்தும் வல்லார்க் கில்லை பரிவதே.

பொருள் - அனைத்தையும் நியமிக்கவல்ல, சேஷித்வருபமான ஸ்வரூபத்தில் எப்போதும் உயர்த்தியை உடையவனே! ஸம்ஸாரிகளையும் நித்யஸூரிகளின் நடுவில் வைக்கக் கூடிய வியக்கவைக்கும் குணங்கள் கொண்டவனே! எல்லையற்ற விபூதிகளையும் லீலைகளையும் கொண்டவனே! - இப்படியாக சேஷித்வம், சரணம் அடையத் தக்கவனாக இருத்தல், அடையப்படும் இலக்காக இருத்தல் ஆகிய தன்மைகளின் மேன்மையைக் கொண்டுள்ளவன் என்று கூறினார்; அவனை விட்டு தனது தாழ்மையால் அகலுவோம் என்று உரைத்தார்; எல்லையற்ற வாத்ஸல்யம் கொண்டவனாகிய ஸர்வேச்வரனின் எல்லையற்ற கருணை காரணமாக அவனிடம் சேர்ந்தார். இப்படிப்பட்ட நம்மாழ்வாருடைய பால் போன்ற இனிமையானதும்; தமிழ் அறிந்தவர்கள், இசையை அறிந்தவர்கள், இதன் பொருள் உணர்ந்த காரணத்தினால் பக்தியில் நிலைநின்றவர்கள் ஆகியவர்களால் கொண்டாடப்படுவதும் ஆகிய திருவாய்மொழி என்ற ஆயிரம் பாசுரங்களில், "கடலில் முத்து கிட்டியது" என்று கூறுவது போன்று ஏற்பட்ட, ஸர்வேச்வரனின் சீலத்தை உணர்ந்தவல்ல இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களையும் பொருள் உணர்ந்து உரைக்கவல்லவர்களுக்கு "நான் தாழ்ந்தவன்" என்று எண்ணி, அவனை விட்டு அகல்கின்ற துன்பநிலை ஏற்படாது.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார்க்கு, அவன் வரக்கொள்ள அயோக்யதாநுஸந்தாநம் பண்ணி அகன்று இவர் பட்ட க்லேசம் படவேண்டா என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக இந்தத் திருவாய்மொழியை, இதன் பொருள் உணர்ந்து உரைக்கவல்லவர்கள் பெறும் பயனை உரைக்கிறார். ஸர்வேச்வரன் தானாகவே அவர்கள் முன்பு வந்து நிற்கும்போது, "நான் அயோக்யன்" என்று தனது தாழ்வை எண்ணி, அகன்று சென்று, அதனால் எவ்விதம் துன்பப்பட்டாரோ அந்த நிலையை அவர்கள் அடைய மாட்டார்கள் என்று உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மாலே) ஸ்வரூபத்தால் வந்த விபுத்வம். (மாயப்பெருமானே) குணத்தால் வந்த விபுத்வம். (மாமாயனே) சேஷ்டிதங்களால் வந்த ஆதிக்கம். (என்றென்று மாலேயேறி) ஏவம்விதமான வைலக்ஷணயத்தை அநுஸந்தித்து, “நான் அயோக்யன்” என்று அகலும்படி பிச்சேறி. (மாலருளால் மன்னுகருகூர்ச்சடகோபன்) தன்னை முடித்துக் கொள்வதாகக் கழுத்திலே கயிற்றையிட்டுக் கொண்டவனையறுத்து விழவிடுவாரைப் போலே, அகன்று முடியப்புக இவரைப் பொருந்த விட்டுக்கொள்ள, அவனருளாலே பொருந்தின ஆழ்வார். பிடிதோறும் நெய்யொழியச் செல்லாத ஸுகுமாரரைப்போலே, நின்றநின்ற நிலைகள்தோறும் அவனருளொழிய நடக்கமாட்டார்.

விளக்கம் - (மாலே) - இங்கு உள்ள “மாலே”, “மாயப்பெருமானே”, “மாமாயனே” என்ற பதங்கள் திருவாய்மொழி (1-5-1)ல் காணப்படும் “வானோர் இறையை”, “வெண்ணெய் தொடுவுண்ட” மற்றும் “இளவேறேமுந்தழுவிய” என்பதை விளக்குவதாக உள்ளன. (மாலே) - ஸ்வரூபம் காரணமாக ஏற்பட்ட ஸ்வாமித்வம். (மாயப்பெருமானே) - வியக்க வைக்கின்ற பல குணங்களால் ஏற்பட்ட உயர்த்தி. (மாமாயனே) - செயல்கள் மூலம் ஏற்பட்ட மேன்மை. இவனுடைய லீலைகள் அனைத்தும் காண்பவர்களின் மனதிற்கு ஆறுதல் அளிப்பதாகவும், வியக்கவைப்பதாகவும் உள்ளது. (என்றென்று மாலேயேறி) - இப்படியாக அவனிடம் காணப்படும் பலவிதமான மேன்மையைக் கருத்தில் கொண்டவராக, “இத்தனை உயர்ந்த அவன் முன்பாக நான் தாழ்ந்தவன்” என்று அகன்று செல்ல முனையும்படியாகப் புத்தி தடுமாறி. (மாலருளால் மன்னுகருகூர்ச்சடகோபன்) - தர்மனை நிந்தனை செய்த காரணத்தினால் தற்கொலை செய்து கொள்ள முனைந்த அர்ஜுனனை க்ருஷ்ணன் காப்பாற்றினான் என்பதை மஹாபாரதம் கர்ணபர்வத்தில் காணலாம். இதே போன்று தன்னை மாய்த்துக் கொள்வதற்காகக் கழுத்தில் சுருக்கு மாட்டிக் கொண்டு இறக்கப் போகும் ஒருவனை, அந்தக் கயிற்றை அறுத்துக் காப்பாற்றுவது போன்று, இவர் அவனை விட்டு அகன்று செல்ல எண்ணியபோது, தன்னிடம் அவன் சேர்த்துக்கொண்டான். இப்படியாக அவன் கருணை காரணமாகவே அவனிடம் நிலைநின்ற ஆழ்வார். ஒவ்வொரு கைப்பிடி அளவு உணவு உட்கொள்ளும் போதும் நெய்யை அதில் சேர்த்துக் கொள்ளாமல் உண்ணுவதில்லை என்றுள்ள செல்வந்தர்கள் வீட்டில் இருக்கின்றவர்கள் போன்று, தன்னுடைய ஒவ்வொரு செயலிலும் அவனுடைய கருணை என்பது இல்லாமல் இவர் செயலாற்றமாட்டார். “பிடிதோறும்” என்பதை “ஒவ்வொரு செயலிலும்”

என்று கொள்க. அதாவது திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் அருளினை - என்பதில் ஞானம் மற்றும் பக்தி ஏற்பட்டது அவன் அருளால் மட்டுமே என்றார்; (1-4-6) - அருளாத நீர் அருளி - என்பதில் அவன் தன்னிடம் வருதல் அவன் அருளால் மட்டுமே - என்றார். “நான் உனக்கு ஏற்றவன் அல்லன்” என்று கூறும் தன்னைச் சேர்த்துக் கொண்டதும் அவன் அருளால் மட்டுமே என்றார். ஆக அவனைச் சேர்ந்துள்ள நிலை, பிரிந்துள்ள நிலை, தான் அயோக்யன் என்று கூறி அகல எண்ணும் நிலை என்று அனைத்திலும் அவன் அருளையே இவர் கண்டார்; அவன் அருள் இன்றி இவர் ஏதும் செய்வதில்லை.

வ்யாக்யானம் - (பாலேய் தமிழர்) பால்போலே இனிய தமிழையுடையவர்கள். (இசைகாரர்) இயலுக்கு இசைய இசையிடவல்லவர்கள். ஸ்ரீமதுரகவிகளையும் நாதமுனிகளையும் போலே இருக்குமவர்கள். (பத்தர்) பகவத் குணாநுபவத்தில் இவர் தம்மைப் போலே, “காலாமும் நெஞ்சழியும் கண்கழலும்” என்று இருக்குமவர்கள். ஆழ்வான் ஓர் உருவிலே - ஸ்ரீபராங்குசநம்பியை “பாலேய் தமிழர்” என்கிறது; “இசைகாரர்” என்கிறது - ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமாளரையரை; “பத்தர்” என்கிறது பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸரை என்று பணித்தானாம். “பாலேய் தமிழர்” என்கிறது முதலாழ்வார்களை; “இசைகாரர்” என்கிறது திருப்பாணாழ்வாரை; “பத்தர்” என்கிறது பெரியாழ்வாரை - என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்வர். இயலறிவார் இசையறிவார் பகவத்குணவித்தராயிருப்பார்; இவர்கள் (பரவும்) இவர் அகலுகை தவிர்ந்து பாடினபின்பு உண்டான லோக பரிக்கரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஆயிரத்தின் பாலே பட்ட) “கடலிலே முத்துப்பட்டது” என்னுமாபோலே ச்லாக்யமான ஆயிரத்தின் நடுவே பட்ட இத்திருவாய்மொழி வல்லார்க்கு. (இல்லை பரிவது) பரிவதில்லை. அஞ்சிறைய மடநாரையிலே தூதுவிட்டு, அவன் வந்து ஸம்ச்லேஷோந்முுகனானவாறே “அயோக்யன்” என்று அகன்று படும் துக்கமில்லை.

விளக்கம் - (பாலேய் தமிழர்) - பால் போன்று இனிமை கொண்ட தமிழை உடையவர்கள். (இசைகாரர்) - இயலுக்கு ஏற்றபடி இசையைச் சேர்க்க வல்லவர்கள். இவர்கள் யார் என்றால் ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் மற்றும் ஸ்வாமி நாதமுனிகள் போன்றவர்கள். (பத்தர்) - ஸர்வேச்வரனின் குணங்களில் ஈடுபட்டுள்ள இவரைப் போன்றவர்கள். பெரியதிருவந்தாதி (34) - காலாமும்

நெஞ்சழியும் கண்கழலும் - ஸர்வேச்வரனுடைய சீலம் போன்ற குணங்களைக் கேட்டவுடன், கால்கள் நடக்க இயலாமல் தடுமாறுகின்றன, நெஞ்சம் தடுமாறியது, கண்கள் அப்படியே நிலைத்தன - என்பது போன்று உள்ளவர்கள். ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வார் ஒருமுறை, "பாலேய் தமிழர்" என்று ஸ்ரீபராங்குசநம்பியையும், "இசைகாரர்" என்று ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமானரையரையும், "பத்தர்" என்று பிள்ளை உறங்காவில்லிதாஸரையும் கூறினார். இதே போன்று ஸ்வாமி ஆளவந்தார், "பாலேய் தமிழர்" என்று முதலாழ்வார்களையும், "இசைகாரர்" என்று திருப்பாணாழ்வாரையும், "பத்தர்" என்று பெரியாழ்வாரையும் உரைத்தார். ஆக இயல்அறிவார்கள், இசை அறிவார்கள், பகவத் குணங்களில் ஈடுபட்டு உள்ளவர்கள் ஆகியவர்கள், (பரவும்) - இவர் அவனை விட்டு அகன்று செல்லாமல், அவனைக் குறித்து உரைத்த திருவாய்மொழியை உலகம் ஏற்றுக்கொண்டதை உரைக்கிறார். இவர் தனது திருவுள்ளத்தில், "இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த வஸ்துவை, என்னுடைய உள்ளத்தால் நினைத்தபடியும், வாயால் உரைத்தபடியும் நான் தூஷிக்கமாட்டேன்", என்றும்; இவனை விட்டு அகல்வது என்றும் எண்ணினார். அவ்விதம் அகன்று சென்றால் இந்தத் திருவாய்மொழிக்குப் பின்னர் மற்ற பாசுரங்கள் தோன்றாமல் நின்றுவிடும் அல்லவோ? இதனை உணர்ந்த இயல் அறிபவர்கள், இசை அறிபவர்கள், பத்தர் ஆகியவர்கள் தவித்துப்போயினர். இதனைக் கண்ட ஆழ்வார், "இவ்விதம் இவர்களுக்கு நாம் உபகாரம் செய்கிறோமே", என்று மகிழ்ந்து உரைக்கிறார். ஆயிரம் பாசுரங்களை அருளிச் செய்வதற்கு முன்பாகவே, "பத்தர் பரவும் ஆயிரம்" என்பது எவ்விதம் பொருந்தும் என்று கேட்கலாம். இவர் அனைத்தும் அறிந்தவர் என்பதால், திருவாய்மொழி முழுவதும் அருளிச்செய்த பின்னர் ஏற்படக்கூடிய "உலகம் இதனை ஏற்றது" என்ற நிலையை இப்போதே அறிவார் என்று கருத்து. (ஆயிரத்தின் பாலே பட்ட) - "கூறியது" என்று உரைக்காமல் "பட்டது" என்று உரைத்தது ஏன்? "பட்டது" என்றால் "உண்டானது" என்று பொருள். அதாவது கடலில் முத்து உண்டாவது போன்று உண்டான இந்தத் திருவாய்மொழி; அதனைப் போன்று திருவாய்மொழி என்ற கடலில் உள்ள ஆயிரம் பாசுரங்களுக்கு நடுவில் உண்டான இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்களுக்கு. (இல்லை பரிவது) - "அஞ்சிறைய மடநாராய்" என்ற திருவாய்மொழி மூலம் தூதுவிட்டார். இதனைக் கண்ட அவன் ஓடிவந்து இவருடைய சேர்க்கைக்காக நின்றான். ஆனால் அப்போது "நான் அயோக்யன்" என்று அகல எண்ணி, அதனால் மிகுந்த துயரம் கொண்டார். இந்தத்

திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட துன்பம் ஏதும் இல்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - முதற்பாட்டில், “அயோக்யன்” என்று அகன்றார்; இரண்டாம்பாட்டில், அகலுகைக்கு தானும் அதிகாரியல்லேன் என்றார்; மூன்றாம்பாட்டில், சீல குணத்தைக் காட்டித் துவக்கத் துவக்குண்டார்; நாலாம்பாட்டில், அகலவொட்டுவர்களோ உடையவர்கள்? என்கிறார்; அஞ்சாம்பாட்டில், உடைய உன் திருவடிகளைக் கிட்டும்படி பார்த்தருள வேணுமென்கிறார்; ஆறாம்பாட்டில், அவன் அரைக்ஷணம் தாழ்க்க, முடியப் புகாநின்றேன் என்றார்; ஏழாம்பாட்டில் அவ்வளவில் அவன் வரக்கொள்ள, அயோக்யன் என்று அகன்றார்; எட்டாம்பாட்டில், “திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணையோபாதி உம்மோட்டை ஸம்ச்லேஷம் தாரகம்” என்றான் அவன்; ஒன்பதாம்பாட்டில், “அப்படி அல்ல, இது நஞ்சு” என்ன, “நஞ்சு தானே நமக்கு தாரகம்” என்றான்; பத்தாம்பாட்டில், தம்மை இசைவித்துப் பரமபதத்தைக் கோடிக்கத் தொடங்கினான் என்கிறார்; நிகமத்தில், கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

விளக்கம் - முதற்பாசுரத்தில், “நான் அயோக்யன்” என்று உரைத்து, அகன்று சென்றார். இரண்டாம் பாசுரத்தில், “அவ்விதம் அகல்வதற்குக்கூட எனக்குத் தகுதி இல்லை”, என்றார். மூன்றாம் பாசுரத்தில், அவன் தனது சீல குணத்தை இவருக்கு உணர்த்தி தன்னுடன் ஸம்பந்தம் ஏற்படுத்திக் கொள்ள முயன்றபோது, இவரும் அவ்விதம் சேர்ந்தார். நான்காம் பாசுரத்தில், “பொருளின் மீது உடைமை உள்ளவர்கள் தங்களிடம் வந்து சேர்ந்த பொருள் அதன் பின்னர் தங்களைப் பிரிந்து செல்லவிடுவார்களோ?”, என்றார். ஐந்தாம் பாசுரத்தில், “உனது திருவடிகளை நான் கிட்டும்படியாக நீ என்னை கடாசுஷிக்கவேண்டும்”, என்றார். ஆறாம் பாசுரத்தில், அவன் வருவதற்கு அரைநொடி தாமதம் செய்யவே, “இதோ, நான் முடியப்போகிறேன்”, என்றார். ஏழாம் பாசுரத்தில், “திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள வெண்ணைய் நமக்கு எவ்விதம் தாரகமாக உள்ளதோ அதுபோன்று உம்முடைய தொடர்பும் நமக்கு உள்ளது”, என்று ஸர்வேச்வரன் உரைக்கிறான். ஒன்பதாம் பாசுரத்தில், “அவ்விதம் அல்ல, என்னுடைய சரீரம் நஞ்சு போன்றது”, என்று உரைக்க ஸர்வேச்வரன், “நஞ்சுதானே நமக்குத் தாரகமாக உள்ளது”, என்கிறான்.

பத்தாம் பாசுரத்தில் தன்னை அவன் பக்கம் இணைத்துக்கொண்டு, தனக்காகப் பரமபதத்தை அலங்கரிக்கத் தொடங்கினான் என்கிறார். இறுதியாக, இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்களுக்கு ஏற்படும் பலனை உரைக்கிறார்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 39)

37. கொடுங்காற்சிலையர் நிறைகோளுழவர் கொலையில் வெய்ய,
கடுங்காவிளைஞர் துடிபடுங்கவ்வைத்து அருவினையேன்
நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற
தொடுங்காலொசியுமிடை இளமான் சென்ற சூழ்கடமே.

பொருள் - எத்தனை அனுபவித்துக் கழித்தாலும் எளிதில் கழியாத மிகுந்த தீய வினைப்பயன்களைக் கொண்ட நான் (நாயகியின் திருத்தாயார்), நீண்ட நாட்களாகக் க்ருஷ்ணனுடைய, அழகான தாமரைமலர் போன்று சிவந்த திருவடிகளை வணங்கி நின்றேன்; அந்தப் பயன் காரணமாக இந்தப் பெண்ணைப் பெற்றேன். தொட்டாலே ஓடிந்து போகும்படியான மெல்லிய இடையைக் கொண்டவளாகவும், துள்ளிக் குதிக்கின்ற இளமான் போன்றும் இவள் உள்ளாள். ஆனால் அந்தப் பெண் இங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டாள். அவள் சென்ற வழி எத்தகையது என்றால் - வளைந்த வில்லின் கழுத்தை உடையவர்களும், பசுக்கூட்டங்களைக் கவர்ந்து செல்வதையே தங்கள் தொழிலாகக் கொண்டவர்களும், உயிர்களைக் கொல்லும் கொடியவர்களும், வேகமாகச் செல்ல வேண்டும் என்பதற்கு ஏற்றபடியான கால்களைக்கொண்டவர்களும் ஆகிய இளமையான பருவம் கொண்ட வேடர்களின் பறைகளில் இருந்து எழுகின்ற ஓசையை உடைய அடர்ந்த கானகம் ஆகும்.

அவதாரிகை - கலந்த பிரிந்தாளொரு தலைமகள் பிரிவாற்றாமையாலே புறப்பட்டுக் க்ருமான காட்டிலே துஷ்ட ம்ருகங்களும் மனுஷ்யரும் துர்த்வநிகளும் துர்கதிகளுமான தேசத்திலே போகத் திருத்தாயாரிவளைப் படுக்கையிற்

காணாமையாலே “எல்லாப் படிகளாலும் பொல்லாதாயிருக்கிற தேசத்திலே புறப்பட்டுப்போனவிவ ளென் செய்கிறாளோவென்று இவள் போன வழியைப் பார்த்து மோஹிக்கிறாள். திருக்கோளுரிற் புகுகிற பெண்பிள்ளையுடைய திருத்தாயாரைப்போலே யோரிடத்தை நிச்சயிக்க வொண்ணாமையாலே எல்லாப்படிகளாலும் சோகிக்கிறாள்.

விளக்கம் - நாயகனுடன் சேர்ந்திருந்த தலைமகள் அவனை விட்டுப் பிரிய நேரிட்ட ஆற்றாமை காரணமாக, அந்த நாயகன் வரும்வரை காத்திருக்க இயலாமல், தனியாகப் புறப்பட்டாள். இவ்விதம் புறப்பட்ட அவள், மிகவும் கொடுமான கானகத்தின் வழியே சென்றாள். அங்கு தீமையை ஏற்படுத்தவல்ல விலங்குகள், தீமையை உண்டாக்கவல்ல மனிதர்கள், அச்சத்தை விளைவிக்கவல்ல ஓசைகள், ஆபத்தை ஏற்படுத்தவல்ல பாதைகள் நிறைந்து காணப்பட்டன. இப்படியாகச் சென்று விட்ட அந்தப் பெண்ணை, அவளது படுக்கையில் காணாத அவளது தாயார், “அனைத்துவிதங்களிலும் தீமையைக் கொண்டதாக உள்ள வழியே இவள் சென்றுவிட்டாளே; என்ன செய்கிறாளோ”, என்று அவள் சென்று வழியைப் பார்த்தபடி மயக்கம் கொள்கிறாள். திருக்கோளூரில் புகவல்ல பெண்ணைப் பெற்ற தாயார் தனது மகள் அங்குதான் சென்றாள் என்று அறிந்தது போன்று, இவள் சென்ற இடம் இன்னதுதான் என்று அறியாமல் நின்ற காரணத்தினால் சோகம் கொண்டாள்.

வ்யாக்யானம் - (கொடுங்காற்சிலையர்) “யோதாநாமக்நி கல்பாநாம் பேசலாநாம் மஹேஷுணாம்”. கோணின காலையுடைய சிலையர். ஹிம்ஸையில் த்வரையாலே எப்போதும் நாணியேறிட்டு வளைந்தபடியேயிறே யிருப்பது. கொடுமையென்றுமாம். கால் - நாணி. வில்லுக்கு கொடுமையாவது, தான் சென்று நலிகையன்றிக்கே ஆளிட்டு நலிகை. (சிலையர்) நிரூபகம். உண்ணும்போதும், ஸ்வஸ்தீயோ டநுபவிக்கும்போதும் கையும் வில்லுமாயிருக்கிறபடி. எப்போதுங் கைகழலா நேமியானோடே பழகினவளிறே இவள். அவனுக்கு கையுந் திருவாழியும் நிரூபகமாயிறே இருப்பது. அது பிறர்க்கு தாரகமாயிறே யிருப்பது. இது பிறர்க்கு அநர்த்தமாயிருக்குமிறே. ”நாஹாரயதி ஸந்த்ராஸம் பாஹூ ராமஸ்ய ஸம்ச்சரிதா” என்னும்படியே அவன் கையும் வில்லும் நினைத்தார் பயங் கெட்டிருக்குமா போலேயிருக்கிறதன்றிறே யிங்கு. (நிரைகோளுழவர்) பராகாரமான கோக்ரஹணம் பண்ணுகையே ஸ்வயங்க்ருஷியா யிருக்குமவர்கள்.

“கோ ப்ராஹ்மண ஹிதாயச” என்று ஸாதுஸம்ரசுஷணம் பண்ணினவரோடே பழகினவளிறே இவள். (கொலையில் வெய்ய) கொல்லுமிடத்திலே வெவ்வியராயிருக்கை. அர்த்தார்த்த மாகவாதல், எதிரியென்றாதலன்றிக்கே துடிப்புக் காண்கையே ப்ரயோஜநமாகக் கொல்லுகை. சாவக் கொல்லாதே கிடந்துழைக்கும்படி கொல்லுகை. இடையனெறிந்த மரமாக்குகை. அவர் பிறரைக் கொல்லுமிடத்திலும் அவர்களுக்கும் ஹிதரூபமாகவினே கொல்லுவது. பின்னையும் ”ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப: பரவீரஹந்தா ராமோ முஹூர்த்தம் விமநா பபூவ” என்று கண்ணுங்கண்ணநீருமாயினே யிருப்பது. (கடுங்காலிளைஞர்) பரஹிம்ஸை பண்ணவென்றால் பத்துப்புக்கு பத்துமீள் வல்லராயிருக்கை. இவர்களொரு க்ரியை செய்யவேண்டாதே காணவே பயாவஹமாயிருக்கும் பருவம். ரஸாயநஸேவை பண்ணினாரைப் போலே இளகின பருவமாயிருக்கை. (துடிபடுங்கவ்வைத்து) துடியினுடைய ஓசையையுடைத்து. இவ்வநியுமுள்ள விடத்தே போகிறது, இருந்தால் தாயினுடைய ஹிதவசநங் கேட்கவேணுமென்று. இவ்வநியுள்ள விடத்துப் போனாலழிய முடம்பையினே யழிப்பது; இங்கு நித்யமான வாத்தாவை யழிக்கும்.

விளக்கம் - இராமாயணம் பாலகாண்டம் (6-21) - யோதாநாமக்நி கல்பாநாம் பேசலாநாம் மஹேஷுணாம் - வீரத்தில் அக்னி போன்று யாராலும் அண்ட இயலாமல் உள்ளவர்களும், வலிமை மிக்கவர்களும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அயோத்தியைக் காவல் காத்து வருபவர்கள் விரோதிகளுக்கு அச்சம் ஏற்படுத்துபவர்களாக நின்றனர். இது போன்று கானகத்தில் இருந்த வேடர்கள் உள்ளனர் என்று கருத்து. கொடுங்கால்சிலையர் என்பதற்கு இரண்டு பொருள் உண்டு. வளைந்த கால்களைக் கொண்ட சிலையர், கொடிய கால்களைக் கொண்ட சிலையர் என்பதாகும். வளைந்த கால்கள் கொண்ட சிலையர் என்றால் அடுத்தவர்களைத் துன்பப்படுத்துவதில் உள்ள வேகம் காரணமாக எப்போதும் நாணை ஏற்றியபடி, வளைந்த வில்லுடன் இருத்தல். கால் என்றால் நாண். வில்லின் தீயபழக்கம் என்னவென்றால், தான் சென்று ஒருவனைத் துன்புறுத்த வேண்டாதபடி, தான் ஓர் அம்பை அனுப்பித் துன்புறுத்துகை. இவர்கள் உண்ணும்போதும், தங்கள் தங்கள் மனைவிகளுடன் இன்பமாக உள்ளபோதும், ஆக எப்போதும், வில்லும் கையுமாகவே இருப்பார்கள். (சிலையர்) - இவர்கள் மூலமாக வில் என்பது நிரூபகம் ஆவது போன்ற நிலை. அப்படிப்பட்ட கானகத்தில் இவள் செல்லும்போது அஞ்சமாட்டாளோ என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். பெரியதிருவந்தாதி (87) - எப்போதுங் கைகழலா நேமியான் - என்பதற்கு ஏற்றபடி

தனது திருக்கரத்தை விட்டு எப்போதும் கழற்றாமல் வைத்துள்ள சக்கரம் கொண்டவனுடன் இவள் பழகியதால் அச்சம் கொள்ளமாட்டாள். அவன் தனது திருக்கரத்தில் எப்போதும் சக்கரம் கொண்டுள்ளது போன்று, இவர்கள் வில்லைக் கொண்டுள்ளனர். அந்தச் சக்கரம் என்பது அவனது அடியர்களுக்குத் தாரகமாக உள்ளது போன்று, இந்த வில் என்பது மற்றவர்களுக்குக் கூடாத ஒன்றாக உள்ளது. இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (60-20) - நாஹாரயதி ஸந்த்ராஸம் பாஹூ ராமஸ்ய ஸம்சரிதா - இராமனின் வலிமையான தோள்களைப் பற்றியபடி செல்லும் அவள் கானகத்தில் உள்ள சிங்கம், யானை போன்றவற்றைப் பார்த்து அஞ்சவில்லை - என்றுள்ளது காண்க. ஆக, அவனது திருசக்கரத்தையும் வில்லையும் ஒரு சூணம் நினைத்தால் கூடப் போதுமானது, அவர்களது பயம் ஓடிச்செல்லும். இது போன்றே அல்லவோ இங்கு இவள் நிலை உள்ளது. (நிரைகோளுழவர்) - நிரை என்றால் பசு. பசுக்களை அபகரித்துச் செல்வதையே தங்கள் தொழிலாகக் கொண்டவர்கள். விஷ்ணு புராணம் - கோ ப்ராஹ்மண ஹிதாயச - பசுக்களுக்கும் அந்தணர்களுக்கும் நன்மையைச் செய்பவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, அடியார்களைக் காக்க எதனையும் செய்பவனுடன் பழகினவள் இவள். (கொலையில் வெய்ய) - வெவ்வியன் என்றால் சினம் கொண்டவன். ஆக கொல்லும்போது மிகுந்த சீற்றம் கொண்டவர்களாக உள்ளவர்கள். இப்படி மற்றவர்களை இவர்கள் துன்புறுத்த ஒரு காரணம் வேண்டும் அல்லவோ என்று கேட்கலாம். தாங்கள் துன்புறுத்திக் கொல்லும்போது, அவர்கள் துடிப்பதைக் காண்பதே அந்தச் செயலுக்கான பயன் என்று எண்ணிக் கொல்லுதல். அல்லது சாகவிடாமல், தங்களுக்கு உழைக்கும்படியாகத் துன்புறுத்துவர். பெரியதிருமொழி (11-8-6) - இடையன் எறிந்த மரம் - இடையர்கள் வெட்டி எறிகின்ற மரம் ஓர் இடத்தில் பச்சையாகவும், மற்றோரு இடத்தில் காய்ந்தும் உள்ளது போன்று - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அந்த மரங்கள் போன்று குற்றுயிரும் கொலையுயிரும் ஆகச்செய்வர். இராமன் பாணம் ஏய்து மற்றவர்களைக் கொல்லவில்லையோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவன் மற்றவர்களைக் கொன்றாலும் அது அவர்களுக்கு நன்மை அளிக்கின்றது என்று உணர்ந்தே செய்கிறான். ராமபாணாஸநசூபிப்த்தம் அஹத் பரமாம் கதிம் - இராமனின் பாணங்கள் உயர்ந்த கதியை அடைவிக்கின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடைய அம்புகள் நன்மை பயப்பதாகவே கூறப்படுவது காண்க. அப்படியே யாரையேனும் கொல்ல நேர்ந்தாலும், அவன் அதற்காக வருந்தியபடி உள்ளான் என்பதை, இராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டம் (24-24) - ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப: பரவீரஹந்தா

ராமோ முஹூர்த்தம் விமநா பபூவ - எதிரிகளை வீழ்த்தவல்லனாகிய இராமன் சிறிது நேரம் துயரம் அடைந்த மனதுடன் அப்படியே அமர்ந்தான் - என்றது காண்க. பின்னர் தொடர்கிறார். (கடுங்காலிளைஞர்) - யௌவநம் கொண்ட இளைஞர்கள். ஒருவரை ஹிம்சை செய்ய வேண்டும் என்றால் அதற்காக ஒரே நாளில் பத்துகாத தூரம் நடந்து சென்று ஹிம்சை செய்துவிட்டு, மீண்டும் அதே பத்துகாத தூரம் நடந்து வந்துவிடும்படியான கால் வலிமையும் வேகமும் கொண்டவர்கள். இவர்கள் ஏதேனும் செய்தால் மட்டுமே அச்சம் கொள்ளவேண்டும் என்பதில்லை; இவர்களைக் காண்டாலே அச்சம் கொள்ள வேண்டும்படியாக இருப்பார். ஆயுர்வேதத்தில் எப்போதும் இளைமையாக இருக்க உதவும் ரஸாயனஸேவை செய்தவர்கள் போன்று, இளமையான பருவத்துடன் உள்ளவர்கள். (துடிபடுங்கவ்வைத்து) - பறைகளுடைய ஓசையுடன் கூடிய கானகம். இப்படிப்பட்ட கானகத்திற்கு இவள் ஏன் சென்றாள் என்று கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். அதாவது, அந்தக் காட்டிற்குள் சென்றால் சரீரம் மட்டுமே அழிந்தால் அழியும்; ஆனால் இங்கு இருந்தால் தாயின் நன்மை பயக்கும் வார்த்தைகள் மூலம் ஆத்மநாசம் ஏற்படும் என்று எண்ணிச் சென்றாள்.

வ்யாக்யானம் - (அருவினையேன்) அவன் வேண்டியிராமையில்லை, இவளுக்கு ருசியில்லாமையில்லை, கிட்டாதொழுகிறது காண்கிற வென்னுடைய பாக்க்யஹாநியிறே. மத்பாபமேவாத்ர நிமித்தமாஸீத். (நெடுங்கால மித்யாதி) ஆச்ரயத்தினளவன்று கிடர். ஸக்ருத் ப்ரபத்தியும் பொறாததைக் கிடர் நான் தீர்க்ககாலமுபாஸித்தது. தேவகியாரைப் போலே அநந்தவ்ரதமநுஷ்டித்துக்கிடர். தன்னையுமறியாதே தன்னைப் பெறப்பட்ட வருமையையுமறியாதேகிடர் போயிற்று. "மஹதா தபஸா ராம மஹதா சாபி கர்மணா" என்று ஸ்ரீகௌஸலையார் சொல்லுமாபோலே. (நீண்மலர்ப்பாதம்) ஆச்ரிதரிருந்த விடத்தளவுஞ் செல்லத்தானே வளரும்படி ஸுலபமான திருவடிகள். அது தானும் தன் பேறாயிருந்தபடி. (மலர்) செவ்வி. (பரவிப்பெற்ற) ஸ்தோத்ர வாதங்களைப் பண்ணிப் பெற்ற. நிதியெடுத்தாற்போலே. (தொடுங்காலொசியுமிடை) தொடத்தரியாதிருக்கிறபடி. நாயகனும் சீர்மையைறிந் தநுபவியாதே பார்த்திருக்கு மத்தனை. "ஓசிந்த நுண்ணிடைமேல் கையை வைத்து நொந்துநொந்து" இடையுண்டோ? இல்லையோ என்று ஸம்சயிக்க வேண்டியிருக்கிறபடி. மேலுங்கீழும் பார்த்தால் இடையுமுண்டென் றநுமித்துக் கொள்ளுமத்தனை. இடைக்கு தாரகமாக கையை வைத்தால் கை தானும் மலையை வைத்தாற்

போலேயிறே யிருப்பது. (இளமான் சென்ற) இவ்வழி போக்குமித்தனையும் பொறாத பருவங்கிடர். (சூழ்கடம்) க்ருமாய்ப் பரந்திருந்துள்ள காடு.

விளக்கம் - அவனுக்கும் இவளிடம் வரக்கூடாது என்ற எண்ணம் இல்லாமல் இல்லை; இவளுக்கும் அவனுடன் சேரவேண்டும் என்ற ருசி இல்லாமல் இல்லை. ஆயினும் ஏன் அவளுக்குக் கிட்டவில்லை என்றால் என்னுடைய பாவம் காரணமாகவும் நான் இவளைப் பெற்றதாலும் ஆகும் என்று கூறுகிறாள். இராமாயணம் - மத்பாபமேவாத்ர நிமித்தமாஸீத் - என்று பாவத்தின் காரணமாகவே இப்படி நிகழ்ந்தது - என்பது போன்று கொள்க. (நெடுங்கால மித்யாதி) - ஸக்ருத் ப்ரபத்தி என்பதில் உள்ள ஸக்ருத் என்ற பதத்திற்கு "சட்டென்று" என்று பொருள் கொள்க. அதாவது எம்பெருமானின் குணங்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட உடனேயே, எதனையும் ஆராயாமல் சட்டென்று சரணம் புகுகின்ற ஒருவனைக் கூறுகிறது. இது இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-32) - ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய - என்பதில் உள்ளது. ஆனால் அந்த "சட்டென்று" என்னும் காலதாமதம் கூடப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத க்ருஷ்ணனை அல்லவோ நான் பலகாலம் உபாஸித்தேன். தேவகி போன்று அல்லவோ நான் இவளைப் பெற்றேன். ஆனால் இவளோ தான் எப்படிப்பட்டவள், தன்னை எத்தனை தவம் இயற்றிப் பெற்றனர் என்பதை உணராமல் சென்றுவிட்டாளே! இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (66-3) - மஹதா தபஸா ராம மஹதா சாபி கர்மணா - நீண்டகாலம் உடலை வருத்தி, பல நியமங்களைக் கடைப்பிடித்து, பல கர்மங்களை இயற்றி அல்லவோ இராமனாகிய உன்னைப் பெற்றான் - என்று கூறுவது போன்று தாயார் உரைக்கிறாள். (நீண்மலர்ப்பாதம்) - அடியார்கள் உள்ள இடம் தேடிச் செல்லும்படியாகத் தானாகவே நீண்டு வளர்கின்ற திருவடிகள். அனைவருக்கும் சுலபமாக உள்ள த்ரிவிக்ரமனின் திருவடிகள். அனைவரையும் அடைவதையே தனது பேறாக அந்தத் திருவடிகள் எண்ணின. (மலர்) - அழகான, மென்மையான. (பரவிப்பெற்ற) - பலவிதமான ஸ்தோத்ரங்கள் பண்ணிப் பெற்ற. பல முயற்சிகள் செய்து புதையலை அடைவது போன்று. (தொடுங்காலொசியுமிடை) - தொட்டால்கூட ஒடிந்து விடக்கூடிய இடையைக் கொண்டவள். இந்த இடையின் மேன்மையை அறிந்த காரணத்தினால்தான், நாயகன் தொடாமல் கண்களால் மட்டுமே பார்த்து அனுபவித்தபடி உள்ள நிலை. திருவாய்மொழி (6-7-8) - ஒசிந்த நுண்ணிடைமேல் கையை வைத்து நொந்துநொந்து - என்பது காண்க. இவளுக்கு இடை உள்ளதா இல்லையா என்று

சந்தேகம் கொள்ளவேண்டும்படி உள்ள நிலை. மேற்பக்கமும் கீழ்ப்பக்கமும் கண்டால், “சரி, இடையில் இடுப்புப்பகுதி நிச்சயம் இருக்கும்” என்று யூகித்து மட்டுமே அறியக்கூடிய தன்மை. அந்த இடை ஒடிந்துவிடுமோ என்ற அச்சத்தில், அதற்கு ஆதரவாக நாயகன் தனது கரத்தை அங்கு வைத்தால், அந்தக் கரம் மலையோ என்று தோன்றும்; அதாவது அந்த இடைக்கு முன்பாக அந்தக் கரம் பெரியதாக இருக்கும். (இளமான் சென்ற) - இந்த வழியில் உள்ள துன்பங்கள் எதனையும் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதபடி மென்மையானவள். (சூழ்கடம்) - மிகவும் கொடுமையாகவும், பயங்கரமாகவும் காட்சி அளிக்கின்ற கானகம்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்